

NGUYỄN THANH HIỆN
TRƯỜNG CA
NHỮNG KHÚC
HÁT
GỬI LÊN
TRỜI

2013

H. M. C. I.
C. A. R. T. I. S. T.

Nguyễn Thanh Hiện
NHỮNG KHÚC HÁT GỬI LÊN TRỜI
Trường Ca
2013

*hồn phách ta vẫn mở toang ra đất trời bốn phía
minh triết cuộn giữa phù du...*

TỰA

và ta

thì viết những khúc hát gửi lên trời.

*em biết không có kẻ hỏi sao không gửi cho ai lại gửi lên trời
ta bảo sợ chẳng ai hát những lời chứa cả những mờ mịt tối tăm của nghìn triệu
năm trước
những lời chứa cả những bảo táp lâm than
chứa cả những dùng dằng giữa ngàn năm một thuở bay cao với đê mê một cuộc
dây dưa trần ai của thời đương đại
những khúc hát khi hát lên cả ếch nhái cũng thấy buồn
có kẻ lại hỏi sao không viết khác đi
em biết không ta nói ta vốn sinh ra ở ngôi làng heo hút
ngay khi còn trong bụng mẹ ta đã nghe thấy bước chân vội vã của những người đi tìm
com áo
nghe thấy bước chân hoảng hốt của bóng đêm đến sớm trong buổi chiều hôm
ngay từ khi còn trong bụng mẹ ta đã nghe thấy những khúc hát mẹ ta hát vào
những buổi chiều hôm ta khát sữa
mẹ ta hát về những người đi mở đất
ai qua chín mươi chín ngọn núi chín mươi chín dòng sông quay về thấy con chim
cu vẫn còn lẩn quẩn ở hàng tre nơi ngôi làng nhỏ bé
ta nói ta không thể viết khác đi bởi kỷ ức tuổi thơ ta đã thấm đẫm thứ bóng đêm
nhúc nhác nơi ngôi làng heo hút
chỉ nghe mỗi tiếng đế bật thốt vào lúc giữa khuya đêm cũng run lên như thể tai họa
sắp giáng xuống
em biết không có kẻ lại hỏi có thể viết khác được không
có khi chiều hôm sắp buông xuống ngôi làng nhỏ bé ta thấy có ai như đang đứng
đợi ta ở đầu làng
em đã chờ anh suốt những nghìn năm qua
người con gái ấy nói
bầu trời lâm than lập tức trở nên minh triết
những người đi tìm com áo hết thấy đã quay về dưới ngọn đèn trời đã được thả
lên tự buổi hồng hoang
hết thấy là cùng ôm nhau nhảy múa trong lời ca bất tuyệt của lũ đế
và ta thì viết những khúc hát gửi lên trời.*

PHẦN MỘT NHỮNG KHÚC RỜI

từ phía ký ức

đôi khi chỉ là mỗi lời giản đơn em nói với ta hôm nào em đã nói với ta hôm nào là em đã nhìn thấy những giọt nước mắt nhân gian chảy ra từ những chữ nghĩa của ta đôi khi chỉ là những lời giản đơn của em vang lên từ ký ức khôn khổ của ta thứ ký ức hỗn tạp có cả những lời tha thiết em dành cho ta có cả những lời ai đó nói ra tự những nghìn năm trước như những vết khắc chảy máu trong ta có cả những lời của những kẻ bước đi trên bờ những con sông lớn để nói cho nghìn năm sau hiểu được những lời của nghìn năm trước có cả những lời của lũ ếch nhái trên đồng làng vào những hôm trời bất chợt đổ mưa ta đã nghe thấy những lời chân thành của lũ ếch nhái trên đồng làng rằng cơn mưa bất chợt của đất trời là đang chạm vào cảm xúc ếch nhái của chúng rằng chúng phải nói ra những nghĩ ngợi về cuộc vui của đám sinh linh trong trời đất hết thấy là đang nói với nhau niềm vui về cơn mưa bất chợt chỉ loài giống con người là như đang muốn ra khỏi cuộc vui để đắm mình vào những mưu toan chẳng phải dành cho loài giống con người chẳng hiểu sao những lời em dành cho ta là đang lẫn vào những lời non nước em nói là em đã nhìn thấy những nỗi niềm nhân gian như thác đổ đằng sau những chữ nghĩa của ta đôi khi chỉ mỗi lời giản đơn của em cũng làm ta thức trắng

về nỗi nhớ

a, là nỗi nhớ, em biết không, những bí ẩn của cuộc đời dường có thể nhìn thấy được trong nỗi nhớ, của một người, hay của cả thế gian, hay của cả đất trời, em biết không, giữa tĩnh lặng của đêm, dường có thể nghe thấy những nỗi niềm ai đó đang thao thức giữa giá buốt của nghìn triệu năm trước, cũng chỉ vì chưa có đủ lời để nói ra giữa đêm tiền sử lung linh bóng dáng một người vừa mới bước ngang qua cuộc đời của một người, bóng dáng một người vẫn ẩn nấp không hề mệt mỏi trong bao nhiêu thao thức, cũng chỉ vì chưa đủ lời để nói ra cho nên hết thấy trở thành nỗi nhớ, nhưng em biết không, đâu chỉ là đêm tiền sử, nghìn triệu năm sau đêm tiền sử có ai đó đã bước qua cuộc đời một người để lại những nỗi xúc động như được kết tụ tự nghìn năm trước, thì cũng mới hôm qua, em biết không, có một nỗi nhớ lớn lao đang diễn ra nơi mặt đất thân yêu

vẫn gọi nhau giữa cuộc ngàn năm

giữa đất trời ngàn dặm ta vẫn gọi tìm nhau như cuộc gọi tìm nhau có tính cách định mệnh, ai đã đi xa, và ai không đi xa, đi xa hay ở lại cũng chỉ là cách nói lãng đãng về những cách thế tồn tại giữa cuộc sắc không, một chiều nào lãng đãng ngọn gió cuối ngày ta chợt nghe như có nước mắt em rơi giữa nỗi buồn trong ta, sắc không là cuộc hòa trộn giữa nước mắt và niềm vui, một sáng nào nghe lũ chim cuống quít nói với nhau những lời hân hoan về buổi sớm mai, niềm vui tưởng chừng làm xúc động hết thảy cây lá trên rừng lại chẳng thể dấu nổi nỗi cô đơn vốn ngàn năm ẩn giữa cây lá trên rừng, thì có nghĩa gì tiếng chim rừng gọi ca buổi sớm giữa những sắc màu khôn cùng của càn khôn lung linh bất tận, hết thảy chỉ là cái nhỏ nhoi trong bất tận, tiếng chim vui của buổi sớm mai chỉ là cái một trong tất cả, giữa đất trời ngàn dặm ta vẫn gọi nhau, ta gọi em khi tuyết bắt đầu tan trên những cánh hoa khi đêm đã lên để cho hương thơm của mình lan đi giữa giá rét, đâu chỉ có ta và em gọi tìm nhau, khi đêm đến lũ hoa trên mặt đất cũng gọi tìm nhau, hương thơm là tiếng nói của hết thảy những loài hoa mọc nơi mặt đất, khi lặng im thì chẳng nghe thấy, chỉ nghe tỏa hương thơm khi chúng gọi tìm nhau, phải rồi, khi các loài hoa trên mặt đất lên để cho hương thơm của mình lan trong giá rét thì các vị thần trên các ngọn núi cũng chuyện trò nhau, một ngàn lần khôn khổ và u tối, các vị thần nói về ngôi làng nhỏ bé nơi sinh ra ta, mặt trời vẫn cứ tỏa sáng, và những giấc mơ ở làng ta như cứ dài ra và cũ đi như không còn kịp nhìn thấy, ta cũng chỉ muốn thổ lộ với em về nơi sinh ra ta như một ví dụ về cách nhìn thế giới, ta vẫn vội vã băng qua thế kỷ u buồn, và gọi em

ta sẽ mang lời em theo suốt cuộc lãng du

ta vừa rời khỏi những ý nghĩ về bầu trời tháng tư thì gặp em
chiều lãng du lãng đãng ngọn gió cũ nghiêng qua mặt đất
lời em như phân trần về những quãng cách chẳng thể xóa nổi những quãng cách lũ chim trú đông luôn tạo ra trong cuộc thiên di của chúng hay những khi thức giấc giữa khuya lặng nhìn ánh mắt những ngôi sao đang chết trên bầu trời tháng bảy thực ra thì lũ chúng đã ra đi tự những nghìn triệu năm trước sự tiếc nuối nhìn ngắm trần gian của chúng chỉ khiến con người nơi mặt đất nghĩ ngợi về sự cách trở ta vừa ra khỏi những ý nghĩ về bầu trời tháng tư lòng lộng gió lãng du thì nghe em phân trần về quãng cách của nỗi nhớ

em sẽ chờ anh cho tới cuối nỗi nhớ khi chẳng còn nhìn thấy trên bầu trời tháng bảy những ánh mắt của những ngôi sao đã chết

*ở bên kia nỗi nhớ anh là quãng cách chẳng thể xóa nỗi trong em
vào những khuya trở giấc thấy mỗi mình đang bước giữa cuộc trốn chạy gần như
vô vọng em cứ giạt mình nghĩ đến ánh mắt của những ngôi sao đã chết*

chiều lãng du lãng đãng ngọn gió cũ nghiêng qua nỗi nhớ
ta đã nói với em là ta sẽ mang lời em theo suốt cuộc lãng du

ta đứng nơi sông nước miền cố thổ đợi em

chạy mãi, nhưng chẳng phải vô tình, sông nước miền cố thổ vẫn đợi, em, chừng nào thì trở lại, hay là vẫn tiếp tục cuộc cát bụi phiêu lưu, em, chừng nào thì trở lại, thời gian, con ngựa bất kham, vẫn mang tặng cho ta cuộc truy tìm giữa cõi mù tăm lá rụng tiếng chân chim khua động giữa hoang vắng bằng bật cơn mơ, em, chừng nào thì trở lại, thời gian, những trang viết khó lường, ít tặng cho ta những trang vui, em, có trở lại miền cố thổ, hay là vẫn cứ ruổi theo cuộc phù vân, ta đứng nơi sông nước miền cố thổ, đợi em, thấy núi lớn núi nhỏ mọc đầy mặt đất, ai đứng nơi đỉnh núi phía bên kia những núi, hú gọi, nếu là kẻ đang ruổi theo cuộc phù vân thì hãy trở về, ta vẫn đứng nơi sông nước miền cố thổ, để chờ em

phía trước của một ngày

nếu hôm nay em chưa nhìn thấy được loài hoa mọc ở miền đất bí ẩn ấy thì hãy chờ hôm sau

niềm kiêu hãnh trần thế vẫn ẩn nấp bên sau sự lặng lẽ của những đêm có ánh mắt của những ngôi sao mới ra đời trên bầu trời lặng lẽ

a những nghìn triệu năm trôi qua chứ đâu phải ít những nghìn triệu năm trôi qua trong sự lặng lẽ của kẻ cầm giữ những bí ẩn trần thế con người là hơn một nghìn lần đã nói ra những nghĩ ngợi của mình những nghĩ ngợi vô cùng thành thật về những bí ẩn có vẻ như những phép màu có tên là định mệnh có phần hơi tàn nhẫn khắc khe nếu không nói là có phần hơi vô ích

những bóng tối của làm than là không thể

những ngu muội hèn hạ những giả dối kiêu căng là không thể

những rác rưởi của cuộc đời là không thể

ta muốn nói với em chỉ có thể là những loài hoa lạ tiếp tục mọc lên nơi mặt đất thân yêu

những ý nghĩ màu khói

em, đứng nơi sông nước miền cổ thổ ta cứ thấy mình như ngọn khói lam chiều bay lên từ những mái rạ năm xưa, những ngọn khói mang hình thù cuộc trường kỳ tìm kiếm, suốt những nghìn năm qua con người nơi mặt đất là luôn đi tìm cho mình một khoảnh trời luôn có lũ chim trời sải cánh giữa những trùng điệp mây bay, ngay tự thuở vừa ra khỏi cuộc tử sinh băng tuyết là con người nơi mặt đất đã bắt đầu cuộc tìm kiếm, đứng nơi sông nước miền cổ thổ ta cứ thấy mình như ngọn khói lam chiều bay lên giữa nỗi nhớ nhung, nỗi nhớ về kẻ ra đi tự nửa mùa thu cũ, em, nỗi nhớ nhung là thuộc về những khoảnh khắc của tạo tác, là dòng sông chảy qua buổi chiều thu có ai đứng ngắm xác lá trôi, mùa thu đang rụng xuống nhân gian hình thù của tàn rữa, xin hãy ngừng lại đi chuyện lá rụng, ai nói trong niềm luyến tiếc hay là ta đang nghe thấy những âm vang vọng lại tự thuở dòng sông mới bắt đầu cuộc chảy qua mặt đất, em, nỗi nhớ nhung là thuộc về những khoảnh khắc của tạo tác, là ngọn gió chợt thổi về từ trùng điệp núi non, hay là mùi hương thoảng lại từ những loài hoa dại ven đường, những ngọn gió hay mùi hoa cỏ, nhớ nhung là những khoảnh khắc ta bất chợt nhìn thấy hương thơm trời đất, bất chợt nhìn thấy vịnh hằng trong dòng chảy bất tận của cuộc trường kỳ tìm kiếm, bất chợt nhìn thấy nhịp thở người yêu dấu của ta đang thở trong ta, em, đứng nơi sông nước miền cổ thổ ta cứ thấy mình như ngọn khói lam chiều bay lên giữa nỗi nhớ nhung, có đủ cả, trong những ngọn khói lam chiều, chỉ vắng thiếu em, người đi từ nửa mùa thu cũ, người có cuộc nghìn năm lãng đãng như ta.

những lời nhìn thấy được vào sáng hôm nay

trong những tháng năm đen tối của thế giới
ta lại gặp em
như tiếng chim cất lên vào buổi sáng hét thảy những rừng cây đều đã biến khỏi mặt đất
em
niềm hân hoan thế kỷ
từ đó
cuộc kiếm tìm phía trước lại diễn ra trong tột cùng khao khát
ai lại đi nhắc về những nỗi buồn vẫn chất lên niềm trắng tay của thế giới
chỉ biết là ta đã gặp em giữa những năm tháng tro than

những ngọn gió rừng buồn bã

thì cũng mới hôm qua, khi lũ chim rừng hát những bài ngợi ca loài giống mình và các vị thần núi Voi Năm đang sửa sang lại những ngọn đèn trên núi cho cuộc chơi sang trọng vẫn diễn ra suốt những nghìn năm qua thì em nói với ta là em đã nhìn thấy con đường dẫn tới miền đất mà em nói dường chỉ có lũ trẻ thơ cười vui bên những loài hoa dại, ta nói là em đã nhìn thấy con đường dẫn tới miền không có đâu, thì cũng mới hôm qua khi nghe ta nói về miền không có đâu em cứ háo hức như thể khách lãng du sau những ngày trải qua những lo âu phiền muộn trên những dặm dài vô vị bỗng nhìn thấy tháp thoáng đấng trước khung trời mình hằng mong đợi, thì cũng mới hôm qua, khi các vị thần sửa sang lại niềm vui bất tận cho cuộc chơi sang trọng vẫn diễn ra suốt những nghìn năm qua, em nói với ta là em phải còn sửa soạn áo quần cho kịp đi đến đó, nhưng khi đêm xuống, hết thấy các loài hoa và các loài chim trong trời đất đều đã đến, những người vẫn tham dự cuộc chơi của thế kỷ cũng đã đến, khi các vị thần bắt đầu xướng lên khúc hát *ai ở ai đi*, và cả những kẻ tham dự cuộc chơi cùng hát, thì cũng vẫn chưa thấy em đến, cho đến khi các vị thần ai về nơi này, hết thấy các loài hoa các loài chim và hết thấy mọi người tham dự cuộc chơi đều đã ra về, thì em vẫn chưa đến, là chẳng thể, những ngọn gió rừng buồn bã mang lời em đến cho ta, rằng em chẳng thể rời bỏ khung trời nhỏ bé bình yên nơi trần thế, thì cũng được thôi, bởi trần thế vốn là nơi bút ròn chôn nhau của em, ta sẽ làm nghìn khúc hát gửi lên trời để nguyện cầu cho sự bình yên của em, ta nói với những ngọn gió rừng buồn bã mang lời em đến cho ta.

những ngọn gió mang mùi biển mặn

em biết không, thì cũng mới hôm qua, những ngọn gió mang mùi biển mặn vẫn còn thổi về miền cổ thổ, ta nghe như trong gió có cả những nỗi niềm thuở trước, ai đã đi qua suốt những thế kỷ đã qua, chân dẫm lên nghìn tấm tối, những nghĩ ngợi đôi khi như những đám mây đen không chôn nương thân, năm tháng nghệt lời rồi rắm, tiếng cười như thể vật thể may mắn còn sót lại sau những đám cháy lớn do những thế lực man rợ luôn muốn cho mặt đất chẳng bình yên, em biết không, thì cũng mới hôm qua, những ngọn gió mang mùi biển mặn vẫn còn làm xao động lòng ta, mới hôm qua ta vẫn còn nghe thoảng trong tiếng gió những nỗi niềm, ai đó đang hăm hở bước về phía có tiếng nói của những vị thần chăm sóc niềm vui trần thế, ta nói cho lũ người biết không để gì sở hữu được một cuộc tình có vẻ như ở bên ngoài trần thế, các vị thần nói, ta nghe lời ai đó tiếp theo sau lời các vị thần như thể niềm hân hoan được thốt ra giữa những vô vị của tháng năm, em biết không, thì cũng mới hôm qua ta còn nghe niềm háo hức đong trong tiếng gió, háo hức bước về phía bầu trời có cuộc chơi cao sang và phóng túng của những đám sao trời lãng tử, thì mới hôm qua là thế, nhưng em biết không, sáng nay, khi thức dậy,

ta chẳng còn nghe tiếng gió, hết thấy là đều lặng yên, đám cây lá trong vườn lặng yên, lũ chim chóc trong vườn cũng lặng yên, ta nghe như hết thấy mọi âm vang đều biến khỏi mặt đất, đi hỏi cây lá trong vườn thì chúng bảo là gió đang trong cuộc trốn chạy, ta hỏi trốn chạy ai, chúng bảo không biết, đi hỏi mặt đất thì mặt đất bảo là gió đang trốn chạy mình, ta không hiểu lời của đất cho lắm, chỉ cảm thấy trở nên cô độc, vô cùng cô độc,

những giọt nước mắt của em

ta nói là ta đã nhìn thấy vào một ngày tận phía đầu kia mặt đất tuyết vẫn rơi làm héo những ngọn cỏ vừa mới nhú lên vào một ngày mùa xuân vào một ngày tận phía đầu kia mặt đất em đã gửi cho ta những nụ cười mùa xuân có kèm theo những bông tuyết trắng ta nói là ta đã nhìn thấy những bông tuyết trắng tận những nghìn năm trước ai đứng trong tuyết trắng chờ ta để những nghìn năm sau ta nhận được nụ cười mùa xuân được gửi từ chính tay em hay là em đã khóc vì hạnh phúc những giọt nước mắt hạnh phúc đã tan ra trong tuyết làm héo những ngọn cỏ vừa mới nhú lên vào một ngày mùa xuân

những gương mặt miền cổ thổ

em trở lại miền cổ thổ cài lên ký ức mơ hồ ai đi nửa mùa thu cũ màu xanh của bầu trời và quãng cách mang mùi năm tháng lặng lẽ rơi vào tâm tư sông nước

là sông Nil sông Amazon hay sông Hồng hay sông Hậu sông Donau cuối cùng thì con sông nào cũng rời mặt đất để mang theo những mùi phù sa chín cửa biển Đông hay mùi gió chướng biển Giữa như chứa sẵn nghìn trùng bạc đầu con sóng biển Đen hay âm vang những lời hát rong xưa cũ cất lên từ những miền đất nằm dọc theo bờ những dòng sông của năm tháng có những cái tên xưa cũ là Gaul là Eisenach là Ephesus là Teotihuacan là Machu Picchu là Khajuraho là Petra là Thebes ai hát lên như những ví dụ về những niềm vui hay nỗi sợ hãi ví dặm một khúc sông Lam chảy ngược về miền có tiếng vỗ lên mặt trống hình con chim lướt gió ai hát lên giữa màu nước màu lam chiều lênh láng câu hò cổ độ kết tụ tụ những khúc chảy đắng cay ai hát lên màu xanh của con sông Donau mang nhịp đập của những trái tim Wartburg Frankenstein của đất nước La Mã Thần Thánh ai hát lên giữa khu rừng nhọn nhọn hồn ma của những kẻ đào vàng đến tụ miền đất Đen từ những cuộc đời chác như chẳng thể và mãi mãi chẳng thể còn nhìn thấy nơi mặt đất

em trở lại miền cổ thổ cài lên ký ức mơ hồ
trầm tích những dòng sông như luôn mang nặng nỗi niềm

hay ở nơi đâu nơi mặt đất cũng là miền cố thổ
luôn có những dòng sông ra đi mang theo những nỗi niềm
mùa thu nào cũng có kẻ ra đi
hay sự có mặt nơi mặt đất là một cuộc chơi về những cách thức ra đi
em trở lại miền cố thổ cài lên ký ức mơ

bây giờ chưa là mùa thu

bây giờ chưa là mùa thu nhưng ta nghe đâu đây những chiếc lá rụng tự những mùa
thu trước đang nói về nỗi nhớ
ký ức tựa dấu vết khắc khe của năm tháng luôn khắc lên những gương mặt của tồn
tại
đâu chỉ riêng những chiếc lá rụng những mùa thu cũ
mùa đông năm trước làm gãy đổ những cành hoa nơi khu rừng ấy khiến lũ ong
không còn muốn tiếp tục cuộc tìm kiếm ngàn năm chưa hề ngừng nghỉ của loài
giống mình
huống hồ là ta loài sinh linh nhỏ bé trong trời đất vốn đứng lên từ một cuộc yêu
thương cao sang nhất trong những cuộc yêu thương
trong lòng ai lại không mang theo hình bóng của cội nguồn
huống hồ là vào một ngày mùa thu ta nhớ là cũng vào một ngày mùa thu em nói
với ta những lời như được trích ra tự cội nguồn của loài giống
những lời em đã trở thành nỗi nhớ trong ta
đâu chỉ riêng những chiếc lá rụng những mùa thu trước
đôi khi chỉ nhớ đến lời em nói với ta mùa thu năm trước thì dường lập tức hết thấy
những tâm tối phiền muộn biến khỏi cuộc đời mình
ký ức tựa dấu vết khắc khe của năm tháng luôn để lại trong ta hình bóng của mặt
đất và bầu trời
trong cuộc rong chơi giữa cuộc sắc không ta cứ giật mình nhớ đến em
thì ra là ta và em đã gặp nhau giữa cuộc ngàn năm sắc không

như ở phía bên ngoài trần thế

Chưa. Chúng tôi vẫn chưa gặp nhau. Nhưng đây cũng chỉ là những giả định Có
nghĩa, có thể là chúng tôi chưa làm được việc hẹn nhau giữa niềm bí ẩn của thế kỷ.

Chúng tôi hẹn nhau vào một buổi sáng cuối xuân tuyết tan cùng những nỗi niềm
vẫn còn đang đọng lại nơi ký ức của đất, nỗi hãi hùng giá rét, hay vô vọng trước
cuộc vô thường làm bằng những cái chớp mắt, hay bằng những trầm tích đáng cay.
Nhưng cũng có thể nói đây là một chiều cuối xuân, chúng tôi hẹn nhau vào một

chiều cuối xuân, lũ ong như còn có vẻ luyến nhớ những đám mây lãng đãng trên bầu trời mùa xuân như để làm nhiều hơn niềm háo hức của đám hoa dại trên rừng. Có thể nói đó là lúc tuyết tan. Mà cũng có thể nói đó là buổi cuối chiều.

Chưa. Chúng tôi chưa gặp nhau giữa thế kỷ u buồn. Thì đây cũng chỉ là giả định. Giả định là chúng tôi hẹn nhau giữa những tro than của những cuộc cháy lớn nơi mặt đất, giữa những hò hét của những tham muốn cùng tột của thế kỷ, giữa tiếng cười man dại của lũ người phù phiếm, thì mấy trăm năm nay bọn chúng vẫn cười vui trên niềm thương đau thuở trước.

Việc chúng tôi hẹn nhau cũng chỉ là một ví dụ về niềm bí ẩn

em đứng giữa cỏ nội mà hát

không phải là ta định nói về ánh mắt buồn (khi nhớ nhung) của em ánh mắt bao nhiêu lần (có khi là nửa đêm thức giấc) ta cứ mừng tượng em đang âu yếm nhìn ta cũng chỉ là mừng tượng thôi bởi đã bao giờ ta nhìn thấy em âu yếm nhìn ta không phải là ta định nói về những lời nói dịu dàng của em những lời nói có lúc ta nghe như đang thốt lên tận đầu kia mặt đất thì cũng chỉ là mừng tượng bởi đã bao giờ ta nghe em nói với ta về những buổi chiều khi ánh mặt trời chưa tắt em lang thang giữa cuộc phù vân hay về những đêm tuyết phủ dày mặt đất em cứ kêu lên trong tâm tưởng về nỗi cô quạnh giữa một thế giới đông đúc bởi phù phiếm là đang có vẻ muốn ngự lên trí tuệ thế kỷ điều ta định nói không phải là nói về nỗi buồn thế kỷ mà là nói về một khung trời riêng và cô đặc như ngàn năm gộp lại không phải là khung trời của adam eva xưa cũ mà là của ta và em ở đó ta sẽ luôn nhìn thấy em một ngàn lần ta nhìn thấy em đứng lên giữa cỏ nội con đé hát bài hát về cỏ nội còn em hát về những dòng sông chảy qua những miền ký ức của loài giống con người em đứng giữa cỏ nội mà hát còn ta thì nghe như có tiếng chân ai đó đang từ giá rét của thời băng tuyết bước về phía nỗi buồn thế kỷ

em là ngọn gió thổi về miền cỏ thổ

em là ngọn gió thổi về miền cỏ thổ làm dậy lên trong ta những nghĩ ngợi về mặt đất vào một ngày mùa thu cũng có thể là vào một ngày mùa xuân khi các loài hoa trên rừng đang nở còn lũ chim thì đã nghĩ ra được cách ca ngợi về lũ ong rừng hút mật nhưng ta thì nghĩ ngợi về một ngày mùa thu vào một ngày mùa thu người con gái ấy đã bắt đầu bước lên nơi mặt đất gian truân ta vẫn muốn là em bắt đầu sự có mặt của mình ở nơi mặt đất gian truân vào một ngày mùa thu cả cách nghĩ ngợi của

những hạt bụi cả cách nghĩ ngợi của lũ thú hoang trên rừng cả cách nghĩ ngợi của con người trần thế hết thảy là như đang đắm vào tĩnh lặng của thu em phải sinh ra vào một ngày thu tĩnh lặng để cho ta mang mùa thu đi khắp thế gian chẳng phải bắt đầu vào một ngày mùa thu là để nghe tiếng lá rụng như bài học đầu đời về sự tàn rữa mà là để nghe giao hưởng của đất trời mùa thu là mùa giao hưởng của đất trời một bài hát cho tình yêu được viết ra từ cuộc đằng đẵng tử sinh của những hạt bụi đã bắt đầu sự tồn tại của mình từ nỗi cô đơn chết chóc em phải sinh ra vào một ngày mùa thu khi đất trời đang hát bài ngợi ca về cuộc máu xương lãng tử để cho ta mang mùa thu đi khắp thế gian nói cho mọi người nơi mặt đất hay rằng đây là thế kỷ con người như chỉ còn biết bày tỏ khôn ngoan trong việc nhận ra nỗi giận dữ của một cơn gió chướng hay sự bất ứng của một tiếng gào của đất hay bày tỏ những khôn ngoan trong việc tranh giành cho mình một cách thế tồn tại nơi mặt đất cái thế kỷ của trí khôn và dường như chẳng còn chỗ cho những nỗi niềm lãng tử ta sẽ mang mùa thu sẽ mang em đi khắp thế gian để nói cho mọi người hay em là ngọn gió mang theo cả những nỗi niềm máu xương lãng tử của trời đất

cứ sợ em nghĩ ta chẳng phải là hạt bụi

khi nói ra điều này cứ sợ em nghĩ ta chẳng phải là hạt bụi, bởi hạt bụi làm sao nghĩ được về một ngày thật xa, thật xa, khi những vì sao trên trời chỉ là những hạt bụi còn chìm đắm trong nỗi nhớ nhưng, chẳng phải nỗi nhớ nhưng miền cổ thổ, cuộc ngàn năm lãng đãng tựa hồ nỗi nhớ nhưng một thuở ngàn năm, để ai đó, nếu chẳng phải nửa cuộc mây trôi bỗng một hôm đọng lại, một khối tinh khôi mơ hồ đọng lại, mãi về sau ai đó gọi là cuộc sinh ra, khi nói ra điều này cứ sợ em nghĩ ta chẳng phải là hạt bụi, giữa khối mơ hồ lãng đãng bỗng một hôm đọng lại ý tưởng của các vị thần, đọng lại tiếng chim tiếng suối, đọng lại gương mặt trần thế, ai đó đã nhìn thấy gương mặt trần thế tự thuở nghìn năm lãng đãng mây trôi, nếu không phải là hạt bụi nhìn thấy hạt bụi, nếu không phải là hạt bụi thì làm sao từng ngày từng ngày em vẫn nghe được những cảm thức còn nhỏ hơn cả hạt bụi luôn làm thức dậy trong em những ý nghĩ như nỗi nhớ nhưng một thuở ngàn năm em vẫn nói là tiếng nói người em yêu thương nơi tâm tưởng em, ta chỉ là hạt bụi nhỏ nhoi nơi tâm tưởng em

khi chỉ còn mình ta giữa thế kỷ u buồn

khi em để mỗi mình ta giữa thế kỷ u buồn thì ta như ngọn gió không còn có chỗ nơi mặt đất và bầu trời, lũ cây trên rừng sẽ nói với nhau rằng thật vô vị biết bao khi không còn nỗi sợ hãi nào hay niềm lo âu nào bởi những giông bão là không còn

ngang qua mặt đất, lũ chim rừng sẽ nói với nhau rằng thật buồn bã biết bao khi không còn nghe thấy mùi hoa dại vẫn thoảng trong gió ban mai những ngọn gió đầy hương thơm của đất vẫn khiến cho những cuộc tình luôn bận bịu với bao nhiêu tra vấn về sự còn hay mất về sự dễ vỡ hay vĩnh hằng trong bao nhiêu cách thức tồn tại của tình yêu cả các vị thần lẫn con người vẫn ra công gầy dựng, khi em để mỗi mình ta giữa thế kỷ u buồn thì còn có nghĩa gì bầu trời sao ở trên đầu bởi ta chẳng còn ai để trò chuyện về cái chết của sao trời thật ra thì chúng đã ra đi tự những nghìn triệu năm trước chỉ vì muốn nhìn thấy ta và em nên đêm nhìn lên bầu trời sao trên đầu lại nhìn thấy chúng nhìn về nơi trần thế biết đâu biết đâu những nghìn triệu năm sau ta sẽ là ngôi sao đã chết hằng đêm vẫn dõi theo em

những niềm chờ dang của thế kỷ- chờ

ta vẫn đứng chờ em ở phía bên này của đọi chờ, mặt trời có vẻ đang rất mệt mỏi trong cuộc đi dài bất tận, nắng, nhưng có vẻ như là chưa nắng, như vừa có làm rõ ra mặt đất luôn lở lói điêu hiu, như vừa cố dấu bớt đi ánh sáng của mình, ta như nhìn thấy được sự bủn xỉn của thế kỷ cả trong ánh mặt trời của ngày, những ngọn gió cuối mùa xuân có vẻ đang do dự nơi bầu trời chật ních tham vọng của những đám mây mang hình thù những ngọn núi tuyết còn sót lại tự mùa đông trước, cuối xuân mà lũ chúng vẫn còn lãng vãng trên bầu trời như thể đang trù tính một cuộc chơi bất ngờ nào đó khi mùa xuân vẫn chưa đi qua, hết thấy những thứ đang bày ra trước ta như thể cũng đang chờ đọi những thứ chúng vẫn từng chờ đọi, những ngọn gió cuối xuân như đang chờ một bầu trời minh bạch chẳng còn chút mưu toan, ánh mặt trời thì như đang chờ một điều kỳ diệu nào đó đến từ phía bên kia tồn tại để xóa bớt những nhàm chán ngàn năm, ta có cảm tưởng, cả ta, cả những ngọn gió cuối xuân, cả ánh mặt trời, là đều trong niềm vô vọng, hay còn buồn thảm hơn vô vọng, bởi hết thấy những thứ ta đang trông thấy, hay mong trông thấy, là đều thuộc về thứ thế giới của tự hủy hoại, này, người hãy cứ trở lại với những giấc mơ của mình, chớ có đọi chờ, từ nơi bầu trời chật ních những tham muốn ta nghe như đang vang lên tiếng ai đó ta nghĩ là tiếng của một vị thần nào đó vẫn còn sống sót sau những thế kỷ u buồn.

những niềm chờ dang của thế kỷ- khát

ta lộ ngược tiếng cười của em để trở về đêm thế kỷ, ảo ảnh cứ dài ra con mộng mị, mộng mị về cuộc chuyển đổi của bầu trời, mộng mị về cuộc tiến hóa của những sinh linh nơi mặt đất, ta đã nhìn thấy ta trò chuyện với lũ chim trên rừng, này, lũ chúng tôi nói cho loài người các người biết tuy vẫn đậu nơi rừng cây nơi mặt đất để hát, nhưng lũ chúng tôi còn có cả một bầu trời trên đầu, ta nói liệu lũ các người có đi nổi khi bầu trời trở thành vô biên, không đáp lời ta, lũ chim chỉ hát, ta nghe trong tiếng hát là những ngợi ca về sự vô biên, giữa con mộng mị của thế kỷ ta chợt hiểu ra lời nói không thể nói hết vô biên, giữa con mộng mị của thế kỷ ta đã nhìn thấy ta trò chuyện với lũ ếch nhái trên đồng làng, hỏi loài người ngạo mạn chớ buông lời buông thả về mối quan hệ giữa con người trần thế và lũ ếch nhái trên đồng làng, ta nói đây chỉ là những nhận thức của con người thuở trước khi chưa nhìn thấy hết mặt đất nên mới có chuyện nói ếch nhái là loài thiên cận, ta thấy như bấy giờ mặt đất cứ rung lên và lũ ếch nhái muôn nơi như đang cùng gào lên, ta cũng chẳng biết có phải đây là nổi tức giận vẫn tích tụ tụ nghìn triệu năm trước, lời nói không nói hết vô biên, thì cũng chỉ mới mỗi lần nghe tiếng em cười giữa cát bụi, nhưng ta luôn cảm thấy đến tận vô biên vẫn còn nghe thấy tiếng cười của em, ảo ảnh cứ dài ra con mộng mị, khi ngược nhìn bầu sao và nghĩ đến tiếng cười của em ta cảm thấy đất trời trở nên gần gũi vô cùng, một thế giới mới tinh khôi treo vào bầu trời, ai đó thư thả bước giữa trinh bạch, còn các vì sao thì ôm nhau khóc vì vui sướng, ta lộ ngược tiếng cười của em để trở về với thế kỷ u buồn, lặng ngắt cát bụi, khi không còn nghe tiếng em cười giữa cát bụi ta cứ thấy như mình vừa uống cạn hết nước các con sông trên mặt đất nhưng vẫn thấy còn trong cơn khát.

những niềm dở dang của thế kỷ- quên

em biết không, vào một ngày ánh mặt trời vẫn soi sáng mặt đất như thường lệ, ta đã gặp kẻ ta từng mong đợi, xin chào hạt bụi, ta cất tiếng chào người khách đến vào buổi sớm mai những hạt sương trên lá như còn tiếc nuối cách thức dấu mặt của đêm, nhưng người là ai lại biết ta, khách hỏi, ta nói đây cũng là hạt bụi, nhưng có phải là người đến từ trận đánh đã ngừng nghỉ từ lâu, không phải trận đánh mà hết thấy những trận đánh chưa bao giờ ngừng nghỉ, em biết không, đến lúc ấy ta mới nhìn kỹ bộ áo quần màu đất khách đang mặc trên người, chẳng phải hoa vải của người thợ dệt, mà là những hoa máu khô đọng tự bao giờ đang chen chúc giữa những vệt nước đường ai đó mới làm vấy lên áo quần của khách, quá khứ là máu và nước mắt chen nhau giữa những ngày tháng chẳng một ai trong loài người chúng ta có thể nói đây là buồn hay là vui bởi máu và nước mắt vẫn cứ tiếp tục nhỏ xuống những trận đánh chính do bàn tay con người tạo dựng nên đường cũng có vẻ bình thường như sáng ra thì nhìn thấy ánh mặt trời và đường cũng có tính cách qui

luật như ánh mặt trời có nghĩa mặt trời thì có ánh sáng còn con người trên mặt đất thì đánh nhau, khách nói như đang trút bỏ những niềm dờ dang của thế kỷ, đây chỉ là hạt bụi nghe người nói thế thì chẳng còn muốn làm hạt bụi, ta nói, và cứ dăm nhìn những hoa máu trên áo quần của khách, a ha, hạt bụi là chỗ cuối cùng của tồn tại, người có không muốn cũng không được, nhưng người nói về quá khứ như thế có phải là hơi bi thảm hay không, em biết không, ta hỏi, và cứ sợ làm phật lòng người khách ta từng mong gặp,

a ha, có ai nói về ta lại mình bạch hơn ta nói về ta, nói về quá khứ là nói về ta, thì chẳng phải lũ người cầm đầu những trận đánh là đang tiếp tục làm công việc truyền ngòi, nối ngòi, thời nào thì lũ chúng cũng nghĩ ra được những cách thức mới mẻ để truyền ngòi, nối ngòi, để chúng vẫn có thể tiếp tục cầm đầu cả những trận đánh có đao gươm và cả những trận đánh chỉ bằng lời hoặc bằng lặng lẽ, vì khách ta từng mong đợi nói đến đó thì lên ngựa ra đi, nhưng người là ai lại đi hỏi về ta, hỏi lời ấy nhưng khách chẳng ngoái nhìn lại, rõ ràng là người khách ta từng mong gặp đã quên ta, em biết không, hạt bụi quên hạt bụi là cũng phải thôi,

những niềm dờ dang của thế kỷ- âm vang lặng lẽ

em thoáng hiện giữa cuộc đời ta như tiếng đàn bồng dêu vắng lại từ miền vắng lặng, em là miền không có đâu vắng lặng bồng hiện ra giữa một ngày mùa thu đám cây lá trên rừng đang lo âu về cách thức tái sinh khi mùa xuân đến, không phải là tiếng gió, là ta lầm lẫn đấy thôi, khi tiếng đàn nơi miền không có đâu vắng lặng sắp sửa thốt ra những lời dằm thắm thì như tiếng lặng lẽ của gió thổi qua bầu trời đêm lặng lẽ, thì ra lũ chim trên rừng cũng đang chờ nghe tiếng lặng lẽ nơi bầu trời đêm lặng lẽ, khi lũ chim sắp sửa cất lên lời ngợi ca mặt đất thì cũng lặng lẽ như tiếng đàn sắp sửa thốt lên từ miền không có đâu vắng lặng, hay em cũng là âm vang lặng lẽ trong muôn ngàn lặng lẽ đang rời theo cuộc đời ta.

những niềm dờ dang của thế kỷ- giữa cuộc phù vân

vào một hôm, ta đang chờ em ở phía bên này của sự đợi chờ, thì thấy ai đó, chẳng phải một hai người, mà rất nhiều người, rất nhiều người áo quần lầm bụi cũng đang chờ ai ở phía bên này của sự đợi chờ, hay mặt đất cũng chỉ là nơi chờ đợi của con người trần thế, vào một hôm ta đang chờ em thì chợt nghe lời ngạo mạn của lũ éch nhái, này, ta nói cho loài người các người biết, chỉ có con người là còn lẫn quần

giữa cõi thán năm phiến muộn, ta nói ta chưa hiểu cõi thán năm phiến muộn là sao, thì dường hết thấy lũ ếch nhái trên mặt đất cùng cất cao tiếng hát, cũng chẳng phải là hát, những lời thoảng nghe tưởng chừng ngạo mạn, nhưng không phải, em biết không, khi những ngôi sao ra đời giữa cuộc sơ nguyên hỗn loạn chẳng biết ai mất ai còn thì chúng chẳng hề biết là mình đã được sinh ra trong hỗn loạn, khi những ngôi sao chết đi giữa cuộc hành trình vũ bão của sắc không thì chúng cũng chẳng hề hay biết là mình đã chết, nhưng con người nơi mặt đất trần gian thì thay nhau, kẻ đến sau thay cho kẻ đến trước để nhìn lẽ sống chết của đám sao trời, khi những loài hoa trong trời đất bắt đầu khoe sắc của mình thì chúng chẳng hề biết là mình đang khoe sắc, và khi nhan sắc đã phai tàn, chúng cũng chẳng hề hay biết là mình đã phai tàn, nhưng con người nơi mặt đất trần gian thì biết là hoa thắm, hay hoa tàn, em biết không, lũ ếch nhái nói con nòng nọc rụng đuôi lên bờ thành ếch nhái là chuyện có thật hay không có thật đối với chúng là chẳng quan trọng, tổ tiên bọn chúng đẻ con hay đẻ trứng là chẳng quan trọng, như ngọn gió thổi qua bầu trời, khi chúng muốn hát thì hát, không muốn hát thì không hát, vào một hôm, ta đang chờ em ở phía bên này của sự đợi chờ, nghe những lời chân thành của một loài giống mang nhiều nỗi đắng cay, ta chợt hiểu, con người nơi mặt đất vẫn ngụp lặn trong cõi nghìn năm oái oăm chẳng dứt, vào một ngày nào đó giữa cuộc phù vân, con người lại nhìn thấy cõi nghìn năm oái oăm chẳng dứt mà mãi về sau ai đó đã gọi là năm thán, hay cũng gọi là thời gian.

những niềm dở dang của thế kỷ- nửa bước phù vân

như con chim trốn gió bão em bước vào nơi các loài hoa và muông thú tưởng chừng đang sống trong sự bình yên, nhưng có hôm, đang trong nỗi ưu tư của thế kỷ, ta nghe như có ai thở than ở nơi đó, có tiếng thở than hay lời trần tình về nỗi luyến tiếc nhớ nhung đang thốt lên ở nơi đó, chẳng lẽ là lũ ong đang làm tổ nói về nỗi vất vả trong cuộc tìm kiếm thức dự trữ cho mùa sinh nở sẽ diễn ra trong mùa đông tới, nhưng chẳng lẽ là những ngọn núi tuyết ở tận phía mặt trời lặn đang nói về sự nóng lên của mặt đất, nhưng chẳng lẽ là lũ người hiếu chiến ở tận phía mặt trời mọc đang nói về sự thất bại của chúng trong cuộc đánh nhau với lũ khủng long vừa mới trỗi dậy sau những nghìn triệu năm ngủ yên trong những hóa thạch điêu linh chôn vùi bên dưới những sa mạc buồn hiu nơi mặt đất lở lói, này, ta nói cho lũ người biết không dễ gì có được những năm thán phiêu du giữa cõi đi về hoa gấm bàn chân ai dẫm lên hoa gấm một thời những nụ hôn vô ưu lãng đãng trời sắc trắng cuộc tình là ngàn năm nhưng để cho mệnh mông cát bụi biết là cuộc tình ngàn năm thì thán năm chỉ lặng lẽ giữa trời hoa gấm, thì ra là đám sao trời chết tự những nghìn triệu năm trước đang thốt lên nỗi luyến tiếc một thời oanh liệt của chúng,

giữa nỗi ưu tư của thế kỷ ta cũng buột thốt lên, mãi mãi là em chẳng thể tìm được chốn bình yên

lời cảm ơn người đã cho ta tình yêu thế kỷ

tình yêu ấy như một định mệnh khắc khe luôn trói chặt vào nhau hai mảnh hồn ít oi của ta và em như thể đây là bản phận chẳng thể khước từ nhưng cũng có thể đây là niềm vui của kẻ làm ra thế giới

tình yêu em dành cho ta như một thứ định mệnh mang hình thù ngọn lửa luôn nung đốt tim ta chỉ nghĩ đến em là bao nhiêu chữ nghĩa đẹp tựa nắng mùa thu lập tức kết tụ thành những khoảnh khắc thi ca
những khoảnh khắc thi ca một kẻ bình thường nghĩ ngợi suốt đời cũng chẳng thể có

đêm

em ở tận đầu kia mặt đất chờ cho nhà ta sáng đèn thì lên tiếng gọi
những cuộc chuyện trò như thể cứ dài ra bất tận giữa thế kỷ u buồn
những cuộc chuyện trò luôn làm nảy sinh trong ta những ý tưởng tinh khôi như
những tia nắng của buổi sớm tinh khôi
và máu lãng tử trong ta như cứ chảy dồn về chảy dồn về phía cự phách

tình yêu của em như tặng vật quý giá nhất đất trời em đã đem tặng ta
và ta thì luôn muốn trao cho em hết thấy những niềm vui góp nhặt được trong suốt
cuộc tìm kiếm gian truân
ta muốn trao hết cho em cả niềm vui cả những ý nghĩ cao sang gầy dựng được giữa
những tháng năm bất trắc và cả thịt xương hơi thở của ta
và vỗ tay hát giữa lòng lộng đất trời
ta vỗ tay hát mừng em không còn bất cứ niềm sợ hãi nào trong cuộc di dời những u
buồn ra khỏi mặt đất thân yêu

cảm ơn em đã dành cho ta tình yêu mãnh liệt như sấm chớp trên trời

**như giấc mơ thế kỷ-
cuộc thanh tẩy của đế**

ta cũng chẳng biết giấc mơ bắt đầu như thế nào, nhưng khi nhìn thấy em thì hết thấy mọi chuyện diễn ra suôn sẻ, khi trông thấy ta hết thấy lũ chim rừng vỗ cánh bay lên bầu trời thảng thốt có những đám mây mùa thu đến muộn có vẻ còn phân vân do dự về việc tham dự cuộc chuyển mùa của chúng, xin chào người đến với bầu trời mùa thu, dường bầy giờ ta nghe vang lên trong tâm tưởng lời chào thân thiết của chim, xin chào các bạn của bầu trời mùa thu, của bầu trời tự do, bầy giờ trong tâm tưởng ta cũng vang lên những lời thân thiết, và lũ nai trên rừng như rũ sạch hết niềm ngơ ngác của thế kỷ trước đường hoàng bước đến trước ta, dường hết thấy lũ chúng là đều mỉm cười như để cho ta biết là chúng đã nhìn thế giới với cách nhìn khác trước, xin chào người đến với rừng mùa thu, xin chào người đến với rừng mùa thu, lũ nai con tranh nhau lập lại lời chào vừa buột thốt ra của lũ nai mẹ, xúc động làm sao trước giọng nói ngây ngô của lũ trẻ vốn ăn lá rừng uống nước suối đêm nằm giữa những ánh mắt yêu thương của đám sao đêm, giữa lúc ta còn bồi rối chưa nói được lời nào với lũ nai trên rừng thì lũ dê đã kéo đến, dường hết thấy lũ dê trên mặt đất đều kéo đến chỗ ta, không phải ca từ kiểu chứa chấp những mưu toan triết lý về tồn tại kiểu con người, cũng chẳng phải là giao hưởng, cũng theo cách gọi của con người, là ở bên trên hết thấy những thứ đó, từ đó tuôn chảy ra những gì gọi là ca từ, là giao hưởng, cuộn cuộn như thác đổ, nhưng thanh thản như lời mỹ nữ còn nằm trong niềm e ấp, cứ tạm gọi là những lời ca bất tuyệt của lũ dê, em có nhìn thấy không, cả lũ người thô lỗ, cả lũ người hiếu chiến, cả lũ người giả dối đê hèn, hết thấy lũ nông cuồng của thế kỷ là đang bị cuốn trôi đi, em có nhìn thấy không, những lời ca bất tuyệt của lũ dê là đang quét sạch hết lũ chúng, ta nói, mỉm cười nhìn em, em cũng mỉm cười nhìn ta, vẫn im lặng, chẳng nói lời nào, và mặt đất trở nên trong sạch, cảm ơn những lời ca của dê, ta tự nói với mình trong tâm tưởng, và nói với em về mặt đất không còn những tằm tối, rác rưởi, em thấy không, mới tinh khôi như buổi trước buổi hồng hoang, ta nói, mỉm cười nhìn em, em cũng mỉm cười nhìn ta, vẫn chẳng nói lời nào, hóa ra thì ta chỉ nhìn thấy em trong tâm tưởng

như giấc mơ thế kỷ- hay cứ hát mãi về mùa gió nổi

khi ta đến làng không có đâu người ta đang hát về mùa gió nổi
nói chuyện này với em như thể ghi chú về lịch sử của một kẻ mới tập tành chép sử

bầy giờ ta đâu hiểu hết những lời hát ai đó viết ra như để cho ngôi làng đìu hiu hút
gió trở nên khác đi những gì đang có
những lời hát như cứ dính vào bầu trời trên đầu rồi rã ra thành những hình hài
huyền hoặc

vỗ bàn tay hát cho năm tháng hóa thành ký ức của đất và người
ký ức về những ngọn gió thổi qua bầu trời vào một ngày có bao nhiêu lời nguyện
cầu cho một ngày không còn trông thấy những tấm tối nơi ánh mắt lũ nhện vẫn
chăm chú làm tổ cho những hoang phế của niềm ước mơ
bị chôn vùi vào một ngày có quá nhiều kẻ đến từ những miền đất hình thành từ
những ham muốn được gieo rất tự những ngày con người mới bắt đầu nhìn thấy
những ước mơ nhỏ nhoi nhất thốt ra từ chính những ý nghĩ của mình
vỗ bàn tay hát cho những ngọn gió mãi thổi qua mặt đất
mãi thổi qua niềm mơ tưởng của thế kỷ
vỗ bàn tay hát để lắng nghe ai đó đã đem mắc lên bầu trời giao hưởng của tháng
năm những âm vang kỳ tuyệt đang đọng lại trong tiếng lặng lẽ của đất thốt lên vào
lúc những ngọn lúa nói với dòng sông về cuộc viễn du phong lưu của những bóng
mây rũ xuống mặt đất tự nhiên thế kỷ trước
vẫn chảy suốt những dòng sông vô ưu và những xác mây thì như chẳng chịu để rơi
vào cõi lãng quên
vỗ bàn tay hát cho những ngọn gió lẻ loi thổi ngang qua mặt đất kết tụ lại thành
mùa gió lộng âm vang nơi ký ức của đất và người
mùa gió nổi

khi ta đến làng không có đâu thì hết thấy người làng đang hát về mùa gió nổi
nghe người làng hát về mùa gió nổi ta cứ mừng tượng về một giấc mơ dài của thế
kỷ
hay cứ hát mãi về mùa gió nổi thì làng không có đâu hóa ra có thật

nói điều này với em như thể ghi chú về lịch sử của một kẻ chép sử vừa mới bắt đầu
biết chép sử

như giấc mơ thế kỷ- cuộc hẹn giữa mùa gió chướng

ta lại hẹn em giữa mùa gió chướng,
những ngọn gió làm ập đổ cả những mơ ước nhỏ nhất trong ta,

thì cũng mới đêm hôm qua, khi ta nghĩ về em, gió chướng lại thổi về từ miền đất
hung bạo mang theo cả mùi trầm tích lắng đọng tự buổi mặt đất còn hứng chịu
những cuộc va chạm tàn nhẫn của đám thiên thạch hung hãn, những ngọn gió
dường còn giữ đủ cả những âm vang thống thiết thốt ra từ những cuộc giao chiến

đắm máu giữa lũ người thích làm chủ mặt đất với những kẻ đi tìm thú vật thể có thể mang lại hình hài đích thật của loài giống con người, suốt cuộc trường kỳ tiến hóa con người nơi mặt đất vẫn đi tìm,

thì cũng mới đêm hôm qua những ngọn gió chướng mang hình thù nhiều nhưng của thế kỷ suýt làm rơi tung những nghĩ ngợi trong ta, chúng nó, những ngọn gió chướng ấy là một ngàn lần giá buốt một ngàn lần có thể làm tắt lịm những mơ ước của con người,

ta lại hẹn em giữa mùa gió chướng khi lũ nông cuồng của thế kỷ cố xóa hết dấu tích của những cuộc hẹn có tính cách quyết định sự sống còn của con người những thế kỷ trước, hẹn mùa xuân sau sẽ không còn nhìn thấy bất cứ nỗi ưu tư nào trên hết thảy những gương mặt những kẻ đang sống trên mặt đất, hẹn gặp nhau ở phía đầu kia của năm tháng, nơi không còn ai nhớ đến những hận thù thưở trước, hẹn gặp nhau giữa mùa đơm hoa kết trái của nắng, khi hết thảy các khu vườn trên mặt đất lũ bướm suốt ngày đi nói chuyện ân tình với các loài hoa, còn con người thì chia nhau đi trò chuyện với lũ thú trên rừng, rằng đã đến lúc không còn lấy các loài giống khác làm thức ăn cho loài giống mình, rằng không có sự thật nào là không sinh ra dưới nắng mặt trời,

những ngọn gió chướng mang hình thù nhiều nhưng của thế kỷ như muốn làm ập đổ hết những dự tính của ta, nhưng chẳng sao, bởi sáng nào ta cũng gửi lên bầu trời trên đầu lời nhắn gửi nghĩ được trong đêm, và ta biết nắng của mặt trời sẽ mang đến cho em

sang năm sẽ gặp nhau nghe em
khi đã qua đi mùa gió chướng

lời cảm ơn đương đại

gần cuối cuộc tìm kiếm ta đã nhìn thấy em
người con gái cũng đang trong cuộc tìm kiếm ở tận đầu kia mặt đất

em
chiều cô thổ ngọn gió cuối ngày thổi qua nỗi nhớ
đứng tận đầu kia mặt đất nhìn gió mưa em khóc vào một ngày mưa như những giọt
nước mắt buồn của thời gian chảy qua miền khao khát
chiều cô thổ ngọn gió cuối ngày thổi qua nỗi nhớ
ta hôn em qua nghìn trùng cách trở nghe lòng trĩu nặng cuộc tình thế kỷ

gần cuối cuộc tìm kiếm ta mới nhìn thấy em giữa dòng chảy hỗn độn của con
người nơi mặt đất lở lói triền miên
em như đang đứng giữa mặt đất lở lói để chờ ta

chiều cô thổ ngọn gió cuối ngày thổi qua những ý nghĩ về những thời khắc gặp gỡ

vào buổi mới gặp nhau em nói em sẽ nói hết những điều em muốn nói cho đến khi
những điều em muốn nói ngấm hết vào tim ta
nay tim ta nặng trĩu một cuộc tình

buổi mới gặp nhau em nói em sợ không đi hết ngôi làng quê bé nhỏ của ta dấu
chân lữ thứ nay chát đầy ký ức

ta biết

có nói ngàn lần ta yêu em thì đây cũng chỉ là cuộc tình thế kỷ
em

chiều cô thổ ngọn gió cuối ngày thổi qua nỗi nhớ

PHẦN HAI NHỮNG GƯƠNG MẶT CỦA ĐẤT ĐAI

một.

như ngọn gió thổi qua bầu trời

ta cũng không còn nhớ ta và em bắt đầu từ đâu
cao nguyên ba dan có tiếng cú làm thức giấc rừng cây giữa khuya
hay chín cửa con sông ra biển còn tiếc nuối chặng đường dài trắc trở
hay châu thổ âm vang vốn bật thốt lên từ cuộc va chạm giữa khao khát vĩnh hằng
và hình thù cuộc sống được khắc lên thứ mặt trống hình con chim lướt gió
chuyện bắt đầu từ đâu chẳng còn quan trọng
chỉ nhớ là có một chuyến đi như thế
một cuộc tìm kiếm như một cuộc phiêu lưu có nhiều rủi ro
chuyến đi lần này của anh và em như thể một thể nghiệm về một cuộc chơi trần thế
lúc sắp sửa lên đường em đã nói với ta thế
bây giờ là đang mùa thu
mùa nhớ nhung của lũ chim én đang buồn bực lượn trên bầu trời tháng tám lũ sinh
linh luôn giữ kín trong lòng thứ lý tưởng về một mùa xuân vĩnh hằng làm như thể
chẳng hề hay biết những ngọn gió mang âm hưởng giá buốt đang chạm vào đôi
cánh phiêu lưu của chúng
như ngọn gió thổi qua bầu trời chẳng còn nhớ đã bắt đầu ở nơi đâu
ta cũng chẳng còn nhớ những nguyên do nào đã thôi thúc ta và em lao vào cuộc
chơi như thế

hai.

lại bối rối trước chữ nghĩa thuở trước

vẫn còn những lời đồn đại trong lịch sử
những lời đồn đại như cách thức ngợi ca về những miền đất mới nghe qua tưởng
chừng ngoại lệ trong cuộc hình thành sông núi
rằng từ những nơi đó bước ra những con người kỳ dị
những con người nắm được các dòng sông chảy qua mặt đất hay nghiêng vai đỡ lấy
những thiên niên kỷ đau buồn những con người có thể bán đứng thần thánh giữa
ban ngày và thông thuộc đường vào các thế giới huyền hoặc
vào một ngày mùa thu có nỗi buồn bực của lũ chim én
ta cứ thấy háo hức được nhìn thấy gương mặt thật của đất đai
những đất đai vẫn được nói đến trong suốt cuộc trường kỳ lịch sử

hay sử sách cũng chỉ là cách thức ngợi ca thuở trước của những kẻ hậu thế muốn tỏ ra am tường thế giới
nhưng các người là ai lại háo hức về gương mặt của đất đai
vào lúc bắt đầu cuộc tìm kiếm ta lại thấy bối rối trước chữ nghĩa thuở trước
nhất định chẳng phải là hậu duệ của các vị homo sapiens
chữ nghĩa từ thuở trước đã để lại
rằng tổ tiên của ta và em là những sinh linh từ một cuộc sinh nở khác cuộc sinh nở
của các vị homo sapiens
từ cuộc khác cuộc sinh nở homo sapiens thì ta và em có đủ sức để nhìn ra gương
mặt đất đai hay không
đâu là lầm lẫn hay là sự kiêu căng của thuở trước thì những chữ nghĩa còn để lại
vẫn làm ta và em bối rối

vào một ngày mùa thu có nỗi buồn bực của lũ chim én
ta và em đã quyết định gác hết những chữ nghĩa sử sách sang bên để lao vào cuộc
tìm kiếm phiêu lưu và mạo hiểm

ba.

mùa thu và những gã thợ săn

giữa tĩnh lặng của mùa thu có lẽ lũ thú trên rừng đang sống với những ký ức êm
đềm của chúng
(những buổi mặt trời lên say mê ngắm bóng hình nơi dòng suối hay những chạy
nhảy tự do giữa cội núi đồi tiếp nối núi đồi)
chẳng hiểu sao vào lúc bắt đầu cuộc phiêu lưu mạo hiểm ta cứ mừng tưng về
những ký ức tung hoành dọc ngang của lũ thú trên rừng
cuộc tung hoành luôn gọi cho cội trần gian chật hẹp nơi mặt đất thứ hình ảnh đầy
huyền hoặc
có tiếng tù và vẳng lên đâu đó trong khu rừng mùa thu
rồi im bật
em nói hay là lũ thợ săn đang hiệu lệnh thu quân
ta nói ta cũng chẳng biết đây là lệnh thu quân hay tiến quân
chỉ mỗi tiếng tù và vẳng lên và vài tiếng chó tru lên rồi tất cả lại im bật
em nói hay là rừng mùa thu quyên rũ cả lũ thú trên rừng quyên rũ cả lũ thợ săn và
lũ chó của lũ thợ săn
ta nói ta cũng chẳng biết
giữa tĩnh lặng của thu ta cứ nghĩ ngợi về thuở có kẻ đi về phương nam
sao lại có chuyện gặp gỡ giữa kẻ phương bắc với kẻ phương nam để mở ra một
cuộc càn khôn khác chẳng phải tiếp nối cuộc càn khôn vẫn xảy ra trong cuộc tiến
hóa của muôn loài

rốt cuộc thì chẳng có con thú rừng nào dính lưới
nhưng những gã thợ săn lại có vẻ mãn nguyện về cuộc săn đuổi của mình
lũ chó như cũng đang giương mắt nhìn về huyền nhiệm của rừng mùa thu
ta nói những người anh em vốn ngang dọc trên miền đất đai có tiếng là đất thiêng
chắc có lúc cũng nhìn thấy bóng dáng kẻ đi về phương nam gây ra cuộc sinh nở
của tổ tiên chúng ta
ta nói
và chờ những nghĩ ngợi chân thành của lũ thợ săn
còn em vẫn lặng im trong nỗi niềm của hậu duệ một giống nòi còn nhiều uẩn khúc
các vị hỏi cuộc sinh nở nào
lũ thợ săn hỏi
rồi liền lệnh cho lũ chó quay về
trong tiếng tù và thu quân vang động núi đồi ta như nghe thấy được những nỗi
niềm của lũ thợ săn
chỉ biết đây là nỗi niềm
nhưng chẳng biết là nỗi niềm nào
tự hào về gốc gác nòi giống hay tức giận về sự lầm lẫn hay kiêu căng của thuở
trước

bốn.
như nhìn thấy em bước giữa nguyên sơ

thật ra thì ta vẫn yêu thuở trước
yêu cả sự lầm lẫn và cả sự kiêu căng
hoặc giả đây chẳng phải lầm lẫn hay kiêu căng
ta vẫn yêu những giả định có vẻ ngược đời của những kẻ vẫn muốn đặt loài giống
mình ở những dòng đầu tiên trong trang đầu tiên của cuộc trường kỳ tiến hóa
chỉ lấy làm buồn cười nếu không nói là tức giận lũ người chẳng biết chi thuở trước
nhưng ngày đêm luôn ca ngợi thuở trước những nịnh hót ngu muội như đang làm
hoen ố nòi giống và đất đai
đêm nằm giữa khu rừng mùa thu vẫn còn đồn đại trong lịch sử là đất thiêng ta cứ
nghĩ ngợi về thuở trước và những kẻ nịnh hót thuở trước
dường có thứ định mệnh trở trêu làm mỗi công việc gấn bó ta và em trong những
cuộc tìm kiếm phiêu lưu
em vẫn gồi lên tay ta mà ngủ giữa cuộc phiêu lưu
ta biết vẫn ần náu trong xương cốt ta máu lãng tử giang hồ nhưng vô cùng cự
phách
nhưng khi nhìn em ngủ giữa đất thiêng ta cứ thấy như em đang bước giữa nguyên
sơ

vào lúc giữa khuya có người của thuở trước đến hỏi ta và em là ai lại ngang nhiên
nằm ngủ giữa chốn đất thiêng
ta nói là đang đi tìm những gương mặt thật của đất đai
kẻ ấy nói liệu có tìm được không khi những gương mặt đất đai luôn biến đổi theo
nghĩ ngợi của con người

năm.

sao trong giấc ngủ của em lại có cả những ý nghĩ của ta

đêm như cứ chảy về phía nguyên sơ
dòng sông sao như đang chảy xuống giấc ngủ có vẻ yên lành của em
em vẫn ngủ yên lành giữa những gương mặt của đất đai

này ta nói cho lũ các người biết đất đai là kết tụ của những nghìn triệu năm khổ lụy
không dễ gì để cho các người đem phù du thay chỗ cho vĩnh hằng
những người trên vai đang nặng chịt những khổ lụy của đất đai nói

nhưng lũ người ưa sự tráo trở của mưa nắng cứ làm như chẳng hề nghe thấy
chúng vẫn mưu toan xóa hết sạch những vẻ đẹp của đất đai

đêm như cứ chảy về phía nguyên sơ
và ta thì bắt đầu chép lại hết thấy những màu cỏ sơ chói lọi đang chuyển sang u
buồn tăm tối
ngọn bút của ta như không còn đứng nổi khi những lằn than lở lói đang lan ra
khắp mặt đất
ta chép như không còn nghĩ đến câu cú
ta chép liền một mạch từ đầu tới cuối không chám phảy cốt để cho người đọc
không còn đọc nổi bởi ta cứ sợ bọn họ lại đem chữ nghĩa của ta đốt thành tro bụi
mãi lúc dòng sông sao biến mất trong ánh sáng của ngày em mới thức dậy
thấy có nụ cười thật tươi trên môi em
ta biết là em đang vui

*anh đang sợ người ta chẳng hiểu nổi những gì anh đang nghĩ ngợi
em nói
và vẫn giữ nụ cười trên môi*

sáu.

chẳng thể sửa được quá khứ

vào một ngày có tuyết rơi bất thường trên miền đất thiêng, em nói là em đã nhìn thấy một cuộc thiên di, tuyết rơi dày mặt đất, còn bọn họ thì vừa bước, như không hề nghĩ ngợi, vừa chuyện trò, dường bọn họ đang nói về một loài giống nào đó còn sót lại đâu đó trên chặng đường bọn họ vừa trải qua, em nói, cứ theo cung cách chuyện trò thì bọn họ đang vui, đang nói một cách cảm động về một loài giống nào đó, em nói là em đã nhìn thấy người dẫn đầu bọn họ bước lên phía trước, biết là người dẫn đầu khi người ấy chột bước lên phía trước, cúi xuống đường nhẹ nhàng nhặt lấy vật gì đấy rồi lại tiếp tục bước trong bộ dạng y như bộ dạng của bọn họ, em nói em đoán rằng người dẫn đầu đang lập lại bộ dạng của một loài giống nào đó bọn họ vừa gặp trên chặng đường vừa trải qua, cứ nhìn cách lập lại cách cúi xuống rồi ngược lên tiếp tục cuộc đi, thì biết đấy là một cách ngợi ca một loài giống nào đó có thể là rất giống với con người, người dẫn đầu vừa bước vừa cười thành tiếng, và hết thấy bọn họ cũng cười thành tiếng, tuyết vẫn rơi dày mặt đất, em nói là bọn họ đang vui, cứ nhìn cung cách đi đứng nói cười thì biết là bọn họ đang vui, đang nghĩ về một loài giống nào đó như là đang nghĩ về đồng loại của mình, em nói, hay đây là cách thức con người nhận ra con người thuở chưa có lời nói, hay thuở chưa có lời nói chưa có tư duy thì con người nhận ra con người cũng giống như những chiếc lá trên cây nhận ra nhau bằng cách hết thấy đều động đậy trên cành khi có ngọn gió vô tình nào đó ngang qua, em nói, hay là quá khứ đã bị lãng quên một cách không thương tiếc, nếu không nói là sự phản bội của hôm nay, ta nói, có còn nhớ, hay đã bị lãng quên, có phản bội, hay không phản bội, thì cũng chẳng thể sửa được quá khứ như chẳng thể sửa được nụ hôn ta đặt lên môi em đêm hôm qua,

bảy.

xứ sở của thi ca

vào một ngày có gió phương bắc thổi lại miền đất vẫn coi như nơi phát tích tổ tiên nòi giống

em nói em đang nghĩ đến một giả dụ như có ai vừa tạt ngang qua trí nhớ em để lại những dấu vết như lũ chim câu để lại dấu chân trên vườn sân nhỏ một chiều mùa thu có ai ở tận phía sau những đám mây lãng đãng nơi bầu trời tháng tám với xuống mặt đất những lời an ủi đám lá mùa thu sắp ra đi

ta nói

đó là giả dụ đã ra khỏi những u buồn của thế kỷ

cho đến hôm có gió phương bắc thổi lại ta và em vẫn còn quần quanh ở miền đất
phát tích tổ tiên nòi giống
hay cuộc tình ấy vẫn như niềm cổ kính có sức quyến rũ ta và em rũ bỏ hết những
tìm kiếm thuộc niềm thao thức vẫn quyến rũ con người trong cuộc ngàn năm truy
tìm gương mặt tồn tại

chỉ có vật thể tan biến theo thời gian còn anh và em là mãi mãi
hay là anh và em hãy mãi mãi ở lại nơi miền đất thiêng liêng này cho đến cuối
cuộc chơi của tồn tại
em chợt nói ra những ý nghĩ bất chợt như thể có vị thần cổ xưa nào đó còn sót lại
giữa thế kỷ u buồn mách bảo cho cách thức tham gia vào cuộc chơi đã khởi lên tự
thuở hỗn mang lộn độn còn chưa có sự tách bạch nào giữa chân lý với sai lầm

ta nói

cuộc tình của ta và em như thể được trích ra từ ký ức loài giống và mãi mãi ở lại
nơi xứ sở của thi ca

tám

những cuộc tình ngàn năm

bầu trời mùa xuân như mất đi vẻ phong lưu khi những đám mây ngu ngốc còn
mang hơi hướng mùa đông cứ chen vào lũ chim trời đang vẽ ra những cách bay
lượn làm vui lòng mùa xuân

nhưng rõ ràng là có một mùa xuân trong nghĩ ngợi của ta và em
chẳng phải chúng ta vẫn mong mỏi được bước về phía một mùa xuân mãi mãi ở
bên ngoài những cách thức tàn nhẫn của thời gian chẳng còn có sự phân biệt nào
giữa bầu trời với mây với chim

thì mới hôm qua em đã nói về sự vĩnh hằng của những chiếc lá
biết đâu nỗi nhớ nhung của những thế kỷ trước quyến rũ cái chết của lá
thì mới hôm qua em nói về cách thức của vĩnh hằng
quá khứ là thứ ký ức đầy sức quyến rũ mang trong mình những tên gọi quyến rũ
cái đi vào cái đã qua
cái đến trước cái bây giờ
hay cứ gọi là quá khứ
cái chết là thứ quá khứ như một cách thức biểu hiện của vĩnh hằng

nhưng cái chết của lá lại gợi nỗi nhớ nhưng mơ hồ về một quá khứ ẩn dấu những cuộc tình chẳng thể nói được
thì chẳng phải em vẫn ao ước được nhìn thấy dòng sông chảy qua nơi có người con gái vùi dưới cát sông đợi người mình yêu
rõ ràng là ta và em đang nhìn thấy ở trên đầu một bầu trời mùa xuân và bên dưới bầu trời mùa xuân là gương mặt rạng rỡ của đất đai nơi có dòng sông lớn chảy qua cuộc tình ngàn năm

chín.

lặng lẽ những hoài bão cổ sơ

vào một ngày gió phương bắc thổi nhiều ta và em đã đặt chân lên miền đất còn có nhiều đồn đại trong lịch sử
bầu trời trên đầu vẫn lạnh lặn bình yên
và con sông có tiếng là sông dài vẫn lặng lẽ chảy qua mặt đất
lặng lẽ một dòng sông và lặng lẽ cả những hoài bão cổ sơ
người ta có nói đến những hoài bão cổ sơ nhưng với niềm kiêu căng vô lối
hôm ta và em đặt chân lên bờ con sông có tiếng là con sông dài trên mặt đất thì gió phương bắc thổi nhiều
cứ nghe như có thứ âm vang cay đắng vẩn vơ trên bầu trời trên đầu
ai chẳng biết lịch sử vẫn đồn đại về một bầu trời rách nát
xưa có bầu trời rách nát
và có kẻ đội đá vá trời
từ miền đất còn có nhiều đồn đại trong lịch sử đã có kẻ ra đi làm công việc làm lạnh lặn lại bầu trời
nhưng đây chẳng phải niềm kiêu căng vô lối
hôm ta và em đặt chân lên bờ con sông ấy cứ nghe như có niềm cay đắng đang trôi theo con nước trên sông
những hoài bão cổ sơ đã hóa thành niềm kiêu căng của thế kỷ

mười.

ta hôn lên ánh mắt em như thể hôn lên vẻ đẹp nguyên sơ

cho đến hôm bầu trời trở nên rách nát
lũ chim trời không còn muốn bay nữa chúng tụ tập từng đàn bên dưới những u buồn vô chân nguyện cầu
lời của chim quyện vào những đám mây vô hồn
lang thang những khúc hát gần như đuối sức của lũ chim còn muốn thử sức lần cuối

bầu trời trở nên vô định trong cả cốt cách vốn được hình thành tự thuở vừa thoát khỏi hỗn mang (không còn là màu đen của đêm không còn là sự trong lành của ngày...) vô định trong cả thiết lập những chuẩn mực về sự cách trở về sự kéo dài ra hay thoáng chốc

thuở ấy người ta không còn biết cách nói về nỗi thương nhớ bên dưới bầu trời âm đạm con người chẳng còn biết cách thể hiện những nghĩ ngợi trong lòng

đám đá trời ngỗ nghịch suốt ngày đêm đi rêu rao về sự tận cùng của thế giới chúng vốn là những mảnh hồn toi tả được sinh ra sau khi bầu trời trở nên rách nát cả cỏ cây cả con người và cả các vị thần đều im lặng đợi chờ một thông điệp mới của cuộc vô thường

và ở tận phía bên kia của u buồn dường có ai đó lên tiếng gọi người mình yêu thương

và từ miền đất có con sông có tiếng là sông dài nhất trên mặt đất dường có người con gái vội vã ra đi

và những thế kỷ sau có người nói tình yêu nguyên sơ đã làm lạnh lại bầu trời rách nát

nhưng lũ nông cuồng của thế kỷ trong niềm kiêu căng vô lối đã làm cho vẻ đẹp nguyên sơ trở thành thần thánh

bọn chúng gọi chuyện năm xưa là chuyện đội đá vá trời

lũ nông cuồng của thế kỷ đã làm cho cái có thể trở thành không thể

đêm đầu tiên đặt chân lên bờ con sông ấy ta hôn lên ánh mắt em như để nhớ đến một cuộc tình nguyên thủy và cứ thấy em lung linh trong vẻ đẹp nguyên sơ.

mười một.

lại trở lại với niềm hoang mang của thế kỷ

đêm ta gói đầu lên ngực em

cũng chẳng phải là giấc ngủ êm đềm bởi quảng giữa khuya ta giật mình thấy mình hóa bướm

những con bướm của mùa đông rũ ướm bay về phía những ngọn núi vừa mới hình thành trong cuộc tạo sơn hồi cuối niên kỷ

a lại là giấc mộng nửa chừng

hình như ai đó đứng nơi đỉnh đồi thốt lên những lời bí ẩn chắc là muốn nói với ta bởi vừa thốt lên những lời bí ẩn vừa nhìn ta với ánh mắt nửa nghiêm khắc nửa bao dung ta vừa mừng vui vừa lo sợ bởi chẳng biết đó là lời nói thật hay chỉ là một ẩn dụ về cách tiếp cận thế giới

vào quảng nửa đêm ta làm con bướm rữ ướt từ ngọn núi chiêm bao vội vã bay về
đậu lại nơi ngực em trong niềm hoang mang của thế kỷ

mười hai.

khi không còn thể nghe thấy hương lúa trên đồng

ở miền đất ấy đêm nằm cứ nghe thấy tiếng chân trâu bước trên bờ con sông có
tiếng là sông dài
nghe tiếng chân trâu em không ngủ được lại gây cuộc chuyện trò với ta
em nói về sự vĩnh hằng
còn ta nói về ảo ảnh
thật ra thì ta và em đã bị tiếng chân trâu quyến rũ về phía cổ xưa

có cơn gió chướng nào thổi qua lịch sử hay sự tráo trở trong cách nhìn nhận gương
mặt đất đai khiến cho có kẻ xưa đã bỏ đất ra đi
cũng chẳng ai rõ vì đôi hờn hay muốn để lại cho đất một chút sự cô lãng du nên đã
bỏ đất mà đi
cũng chẳng ai biết kẻ ra đi có ngoảnh lại nhìn hay là chỉ lạng lẽ để lại những lời
khó khăn cho kẻ đòi sau
ra khỏi đất đai nhưng chẳng ai thấy dấu chân ra khỏi đất đai
kẻ rời khỏi đất đai đã để lại những lời khó khăn cho kẻ đòi sau
xưa có kẻ cỡi trâu ra khỏi đất đai
chuyện đã cũ nhưng đêm nằm ở miền đất ấy ta và em cứ nghe như có tiếng chân
trâu bước trên bờ con sông có tiếng là sông dài

làm sao đi chẳng thấy dấu chân
hay là khi mất hết những gì quý giá đã tìm được trong cuộc trường kỳ tiến hóa của
loài giống thì người ta lại lẫn trốn trong chính những nghĩ ngợi có vẻ duy lý của
mình

cũng như ta và em vẫn đang lẫn trốn trong chính những ý nghĩ về một cuộc tình
ngoài trần thế

mười ba.

những niềm đau thẳm lạng của đất

không phải em khóc vì cuộc tình ngàn năm của ta và em
mà khóc vì sợ hãi

bồi đêm đêm ta và em cứ nhìn thấy trong nghĩ ngợi của mình những hình ảnh về những cuộc càn khôn máu chảy
dẫu những đôn đại lịch sử là thuộc mưu toan khám phá cuộc càn khôn bất tuyệt của người thuở trước
nhưng những cuộc càn khôn máu chảy là có thật trong lịch sử con người
vẫn đôn đại trong lịch sử rằng xưa có kẻ đã nhìn ra sơ hở của càn khôn bất tuyệt cái liền nhau nối liền với cái chẳng liền nhau là sơ hở của cuộc càn khôn bất tuyệt thì cũng chỉ là những giả định về sự khôn ngoan của con người
nhưng lũ nông cuồng của những thế kỷ trước đã nhân danh trí khôn nhân loại mang người ngựa tràn qua mặt đất vợ vét cả ngà voi sừng tê gổ quý trên rừng vợ vét cả nước dưới biển vợ vét cả sự sống lẫn cái chết của con người
quá khứ vẫn còn thét vào những nghĩ ngợi của hậu thế rằng lũ chúng sẽ còn mang người ngựa tràn qua mặt đất

ở miền đất ấy đêm đêm ta và em cứ nghe như có tiếng ngựa hí vang nơi bờ con sông có tiếng là sông dài
và em cứ dẫu đi nước mắt mà khóc vì sợ đất đai nhìn thấy

mười bốn. bất chợt niềm cổ kính

bỗng òa vỡ trong ý nghĩ ta và em niềm cổ kính khi đặt chân lên miền đất có những vì vua vẫn thật lòng nghĩ mình được tuyển chọn từ sự minh triết
là vua là hoàng đế là đại đế là sa hoàng
những tên gọi khác nhau nhưng cùng hàm nghĩa về một kẻ có khả năng làm chủ đất nước
ta là vua là chủ của đất nước ta sẽ ban cho lũ các người đất để gieo trồng và nước sông để uống
các vị vua nói
thật dễ chịu làm sao những lời thành thật
chẳng phải ta ngợi ca hay luyện tiếc chi thuở trước
nhưng quả tình thuở trước vẫn còn có những điều để kính nể
khi đặt chân đến miền đất một thời cỏ cây cũng cúi đầu trước những vì vua luôn thật lòng nghĩ mình là chủ đất nước
ta không thể không nghĩ đến những lừa lọc dối trá của đương đại
còn em
như để chia xẻ những nỗi niềm thâm lặng trong ta
em cứ luôn đắm mắt vào những khoảng không của thế kỷ u buồn

mười lăm.
những ý nghĩ của gió

bây giờ là chúng tôi đang bước đi trên miền đất có hai sông chảy về một biển
tựa có ai neo thuyền tự buổi hồng hoang bỗng thả ra những câu hát màu chông
chênh
rừng cây
đồng cỏ
và gió mưa băng tuyết
những sự kiện làm nên những sự tích lũy lừng như luôn câu kết nhau trong mưu
toan tạo tác
từng ngày từng giờ từng niên kỷ từng thiên niên kỷ
những gương mặt mới của đất đai vừa là niềm vui vô cùng vừa là nỗi sợ hãi vô tận
con người là luôn sống giữa niềm vui và nỗi sợ hãi
bây giờ là chúng tôi đang bước đi giữa âm vang của đất
tuyết đang tan
và rừng taiga đang lùi về phương nam
những gương mặt đất đai vừa mới hình thành đã bị xóa bỏ một cách chẳng thương
tiếc
lũ cua cá hát ca giữa tiếng khóc của lũ cỏ trẻ thơ
cũng như những ngày sau đó khi đã hết mùa tuyết tan rừng tai ga lại lùi về phương
bắc lũ cua cá lại khóc và lũ cỏ lại ca hát
cũng như những ngày sau đó những triều đại ở phía tây đang trong tàn tạ lũ cướp
ngày từ biển bắc lại tràn vào miền đất có hai sông chảy về một biển
lần này thì đến lượt những kẻ sinh ra ở miền đất có hai sông khóc
nhưng con người chẳng phải sinh ra chỉ để khóc
bây giờ là chúng tôi đang bước đi trong âm vang của gươm đao thuở trước
nhưng con người sinh ra đâu phải chỉ để sống với gươm đao
cuối cùng thì trên đồng tro than của cuộc gươm đao cũng hiện ra những gương mặt
mới của đất đai
những câu chuyện mang tính con người hay không mang tính con người cũng đều
là những thể nghiệm nhằm hoàn chỉnh gương mặt con người
nhưng cuộc hành trình tiến về đích ấy cũng chẳng mấy nhanh hơn cuộc hành trình
của lũ cua còng trên bãi biển
bây giờ là chúng tôi đang đi giữa những ý nghĩ tựa những ngọn gió mùa xuân đang
khỏa lên những giai điệu êm đềm trên đám bông hoa đang nở

mười sáu.

những cách vĩ đại của con người

cuối cùng thì một đất nước cũng hình thành trên miền đất có hai sông chảy về một biển

bấy giờ là chúng tôi đang bước đi trên miền đất vốn mang trong mình bao nhiêu uân khúc

cuối cùng thì bọn cướp ngày ở biển bắc ăn nằm với đám người bản địa tằm tối cũng đã sản sinh được một loài giống làm cho cả loài người chủ ý

sản sinh được một loài giống làm cho cả loài người chủ ý cũng là cách vĩ đại của con người

bấy giờ là chúng tôi đang bước đi giữa thứ âm vang quá khứ bị bõm những bước chân hiềm khích chưa hề bị thâm nhiễm bởi bất cứ ngọn gió nào thổi lại từ bất cứ hệ thống nghĩ ngợi nào của con người

hiềm khích bởi luôn đau đầu trong lòng về một nơi ở trên mặt đất cứ tưởng là chật hẹp

những kẻ đến từ phía tây là bị dồn đuổi bởi những kẻ đến từ phía nam lại làm cuộc dồn đuổi những kẻ mới đến từ phía đông

những hiềm khích từ dồn đuổi và bị dồn đuổi tựa hồ những gương mặt bất đắc dĩ của đất đai

cuối cùng thì bọn cướp ngày ở biển bắc cũng tạo dựng được một đất nước có cái tên mang âm vang của tổ tiên mình

nhưng thù hận đã diễn ra trên khắp mặt đất khi đã thâm nhiễm những ngọn gió thổi lại từ những hệ thống nghĩ ngợi của con người

thù hận tổ chức những cuộc chiến với tất cả các hình thức đổ máu

những cuộc chiến hai mươi năm ba mươi năm là đã diễn ra trên miền đất có hai sông chảy về một biển

nhưng hết thảy những cuộc chiến là thuộc về các bậc quân vương thuộc về những kẻ cai trị

và sức cam chịu nỗi sợ hãi và niềm khổ đau từ những cuộc chiến cũng là cách vĩ đại của con người

bấy giờ là chúng tôi đang bước đi trong âm vang cuộc thay đổi gương mặt đất đai từng làm rung chuyển nghĩ ngợi của con người trên mặt đất

cuộc thay đổi chưa hề có trước đó

trước đó chỉ là những mô ta thế giới để thêm vào những gì thế giới chưa có lần này là cải tạo thế giới là làm lại thế giới làm lại gương mặt đất đai

khắp mặt đất người ta vui vẻ đón nhận những ý tưởng về cải tạo thế giới hay lao vào cuộc thay đổi chưa hề xảy ra
nhưng cuối cùng hết thảy mọi người trên mặt đất đều thốt lên không được
khi máu đã nhuộm đỏ các dòng sông chảy qua mặt đất
thì ảo tưởng tột cùng cũng là cách vĩ đại của con người

đêm trên miền đất ấy chúng tôi vẫn nằm trong vòng tay của nhau nhưng cứ thấy
trống vắng
chẳng phải sự trống vắng từ tình yêu mà từ thứ quá khứ hụt hẫng
khi nghĩ đến sự hụt hẫng của quá khứ chúng tôi lại không cầm được nước mắt và
chỉ còn biết an ủi nhau bằng cách hôn nhau

mười bảy. những khoảnh khắc núi sông

bỗng ta và em lại đường hoàng bước đi giữa hồn đất đai sông núi có cả những dấu
tích vinh quang lẫn sỉ nhục, thì cũng chỉ mới trước đó, đêm nằm trong vòng tay
nhau ở nơi bờ biển bắc, ta và em vẫn nghĩ ngợi rất nhiều về cách thức vượt qua eo
biển định mệnh ấy của tổ tiên con người, những gương mặt đất đai ở phía bên kia
là mãi mãi hư không nếu tổ tiên con người đã không vượt qua được eo biển định
mệnh ấy, bỗng ta và em lại đường hoàng bước đi trên miền đất sau khi có dấu chân
các vị homo sapiens tổ tiên con người thì lại có tên gọi là đất mới, một thế giới mới
cả về tên gọi lẫn những thể nghiệm về cách tồn tại của con người, bước đi trên dãy
núi lồng lộng mây trời dài theo biển ta và em như nhìn thấy được hết thảy những
cuộc xâu xé của con người trên từng tấc đất năm xưa, lũ chim trời mỗi một bay lên
từ những hồ nước lênh láng máu người, những hồ nước trải dưới chân ngọn núi lớn
là đang đắm chìm trong những mưu toan bất hạnh của con người, những tên gọi
đất đai miền đất cũ lại được gọi một lần nữa ở miền đất mới khiến các vị thần thuở
trước hoang mang trong việc thể hiện quyền uy, bỗng ta và em ngụp lặn trong thứ
ánh sáng của những nền văn minh đã tắt, làm sao con người đang sống giữa đất đai
lại biết được đường đi của trăng sao, biết được nỗi giận dữ của đất, bởi khi đất giận
dữ thì con người lại chuyển sang một số kiếp khác, bỗng ta và em lại nhìn thấy
được gương mặt đất đai những nghìn năm trước, nhưng làm sao đất đai lại quyền
rũ con người nghìn đời nay vẫn yêu nhau thì ta và em vẫn chưa hiểu hết

BAT

**hay con người nơi mặt đất
cũng chỉ là những sinh linh cô độc**

ta sẽ làm nghìn khúc hát gửi lên trời để nói về những nỗi niềm dang dở của thế kỷ, em biết không, thì cũng mới hôm qua, những ngọn gió mang mùi biển mặn vẫn còn thổi về miền cố thổ, ta nghe như trong gió có cả những nỗi niềm thuở trước, ai đã đi qua suốt những thế kỷ đã qua, chân dẫm lên nghìn tấm tối, những nghĩ ngợi đôi khi như những đám mây đen không chón nương thân, năm tháng nghệt lời rối rắm, tiếng cười như thể vật thể may mắn còn sót lại sau những đám cháy lớn do những thế lực man rợ luôn muốn cho mặt đất luôn nóng lên, em biết không, thì cũng mới hôm qua, những ngọn gió mang mùi biển mặn vẫn còn làm xao động lòng ta, mới hôm qua ta vẫn còn nghe thoảng trong tiếng gió những nỗi niềm, ai đó đang hăm hở bước về phía có tiếng nói của những vị thần chăm sóc niềm vui trần thế, ta nói cho người biết không dễ gì sở hữu được một cuộc tình có vẻ như ở bên ngoài trần thế, các vị thần nói, ta nghe lời ai đó tiếp theo sau lời các vị thần như thể niềm hoan được thốt ra giữa những vô vị của tháng năm, em biết không, thì cũng mới hôm qua ta còn nghe niềm háo hức đong trong tiếng gió, háo hức bước về phía bầu trời có cuộc chơi cao sang và phóng túng của những đám sao trời lãng tử, thì mới hôm qua là thế, nhưng em biết không, sáng nay, khi thức dậy, ta chẳng còn nghe tiếng gió, hết thấy là đều lặng yên, đám cây lá trong vườn lặng yên, lũ chim chóc trong vườn dường không còn nghe tiếng gió, cũng lặng yên, ta nghe như hết thấy mọi âm vang đều biến khỏi mặt đất, đi hỏi cây lá trong vườn thì chúng bảo là gió đang trong cuộc trốn chạy, ta hỏi trốn chạy ai, chúng bảo không biết, đi hỏi mặt đất thì mặt đất bảo là gió đang trốn chạy mình, ta không hiểu lời của mặt đất cho lắm, chỉ cảm thấy trở nên cô độc, vô cùng cô độc, hay con người nơi mặt đất cũng chỉ là những sinh linh cô độc.

tháng 3 /2013

tháng 6/ 2013

đêm ta gói đầu lên ngực em
cũng chẳng phải là giấc ngủ êm đềm bởi
quảng giữa khuya ta giật mình thấy mình hóa
bướm
những con bướm của mùa đông rũ vót bay về
phía những ngọn núi vừa mới hình thành
trong cuộc tạo sơn hồi cuối niên kỷ
a lại là giấc mộng nửa chừng
hình như ai đó đứng nơi đỉnh đồi thót lên
những lời bí ẩn chắc là muốn nói với ta bởi
vừa thót lên những lời bí ẩn vừa nhìn ta với
ánh mắt nửa nghiêm khắc nửa bao dung ta
vừa mừng vui vừa lo sợ bởi chẳng biết đó là
lời nói thật hay chỉ là một ẩn dụ về cách tiếp
cận thế giới
vào quảng nửa đêm ta làm con bướm rũ vót
từ ngọn núi chiêm bao vội vã bay về đậu lại
nơi ngực em trong niềm hoang mang của
thế kỷ